

INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

PŘEHLED VOJENSKÝCH OPERACÍ V KOREJI

(4. období operací od června 1951 do konce roku 1952)

1. Jednání o příměří

Dne 23. 6. 1951 podal zástupce Sovětského svazu u Organizace spojených národů J. A. Malik návrh, aby jako první krok k mírovému urovnání korejské otázky, bylo zahájeno jednání mezi bojujícími stranami o zastavení bojových akcí a o příměří s oboustranným odvoláním vojsk od 38. rovnoběžky.

Dne 30. 6. generál Ridgway nabídl jednání, které bylo vrchním velitelem lidové armády Kim-Ir-Senem a velitelem jednotek čínských dobrovolníků Pen-Teh-Hvajem dne 1. 7. přijato. Místem jednání bylo stanoveno město Keseng (3 km jižně od 38. rovnoběžky).

Dne 8. 7. došlo k prvnímu předběžnému jednání mezi oběma delegacemi a 10. 7. započala vlastní jednání. Hlavním delegátem generálního štábu korejské lidové armády a čínských dobrovolníků byl generál Nam-Ir. Jako zástupce intervenčních vojenských sil byl přítomen generál amerického letectva L. C. Craigie.

Delegace severokorejské lidové armády a čínských dobrovolníků podala návrh, kterým mělo být co nejdříve dosaženo příměří: „Vydát rozkaz k zastavení veškeré nepřátelské vojenské činnosti, uznat 38. rovnoběžku za vojenskou demarkační čáru, odvolat od ní na vzdálenost 10 km ozbrojené síly obou stran a prohlásit evakuované okresy za demilitarizované, pásmo, ve kterém nesmí být ani vojenské oddíly, ani prováděna vojenská činnost. Bylo také navrhováno započít jednání o výměně vojenských zatajců, aby se tito mohli vrátit ke svým rodinám a konečně odvolat veškerá cizí vojska z Koreje v co nejkratší době.

Američané však žádali ultimativní formou, aby za demarkační čáru byla stanovena linie fronty v hloubi posic lidové armády a čínských dobrovolníků. Ultimatum vyžadovalo odtržení 13 000 km strategicky důležitého území Severokorejců, bohatého na užitečné nerosty. (Viz průsvitku přiloženou k l. číslu VM/1951).

V důsledku těchto nespravedlivých požadavků a uměle vytvářených překážek Američanů, byla jednání o příměří stále protahována. Americké velení využívalo této situace a předstíralo ochotu k jednání o uzavření příměří, připravovalo se na další vojenské akce.

V době od 15. 6. do 15. 7. 1951 se situace na frontě podstatně nezměnila.

Do 15. 8. 1951 bylo konáno celkem 25 zasedání zástupců obou stran aniž bylo dosaženo nějaké dohody.

Dne 18. 8. 1951 zahájili interventi na středním a východním úseku fronty v prostoru Čerwon Yanggu — Kanseng útok. Před tím předcházela mohutná dělostřelecká příprava. Útok byl silně podporován tanky, letectvem a válečnými loděmi.

Vojska interventů útočila na východním pobřeží v pásmu širokém asi 40 km mezi Yanggu a Kanseng. Jednotky lidové armády a čínských dobrovolníků využívající horského terénu útok odrazily dělostřeleckou palbou, palbou pěchotních zbraní a bojem zblízka. Odraženy byly i pokusy o obnovení útoku koncem srpna 1951 na východním úseku fronty v pásmu širokém 25 km, přes silnou leteckou a dělostřeleckou podporu. Průběh zůstal v podstatě beze změny.

Také pokusy o průlom na středním úseku fronty prováděné v prostoru Jênčên a Hwachčn silami 1. motomechanizované a 25. pěší americké divise selhaly. Po celý srpen a září 1951 docházelo k urputným místním bojům. Americké velení soustředilo úsilí na

východním a středním úseku fronty s cílem zmocnit se důležitého horského masivu, který uzavírá cestu do Severní Koreje.

Podle plánů velitele 8. americké armády Van Fleeta mělo dojít k průlomovým akcím na několika místech současně; zasazením rychlých jednotek do těchto průlomů zamýšlel proniknout hluboko do Severní Koreje.

Aby zajistil úspěch této operace, vytvořil velitel 8. americké armády několik útočných skupin zesílených tanky a dělostřelectvem a silně podporovaných letectvem. Použito bylo celkem šest amerických a sedm jihokorejských divisí. Útok však narazil na hluboko a důkladně organizovaný systém jednotek lidové armády a čínských dobrovolníků. V těchto bojích severokorejští a čínští dobrovolníci opět prokázali vysokou bojeschopnost a vojenské umění. Zatím co dělostřelci ničili přesnou palbou tanky interventů, pěší jednotky prováděly obchvatné manévry a útočily překvapivě na nepřitele, působíce mu těžké ztráty na lidech i materiálu. Operace opět skončila nezdarem.

Během této operace Američané poprvé použili v prostoru severozápadně Kansêng k přesunu bojových jednotek vrtulníků.

12 vrtulníků typu Sikorski přepravilo rotu námořní pěchoty (228 mužů a 9 tun výzbroje) na výhodné postavení v hornatém a těžko přístupném terénu. Operace byla chráněna stíhacími letouny.

Podzimní ofensiva

Po přeskupení vojsk koncem září 1951 byla zahájena dne 3. října 1951 na západním a středním úseku fronty v pásmu širokém asi 65 km západně od Cêrwonu t. zv. „podzimní ofensiva“. Účastnilo se jí celkem pět divisí v prvním sledu (24. americká pěší divise, 1. americká motomechanizovaná divise, 1. divise britského společenství národů a dvě divise Jihokorejců) za silné letecké podpory.

Útočné jednotky byly silně podporovány dělostřelectvem a tanky, přece však se jim nepodařilo prolomit postavení Severokorejců, kteří četnými protiútoky, zvláště v prostoru jihozápadně Cêrwon, odráželi útočící jednotky interventů a působili jim těžké ztráty. Podle zpráv čínské agentury ztratili na př. interventy jen za prvních 7 dní této „podzimní ofensivy“ 13 366 mužů a velké množství válečného materiálu.

Během těchto těžkých bojů, které trvaly do 9. 10. a které byly v některých oblastech podporovány i partyzánskou činností, nedosáhli interventy územních zisků, které by stály za zmínku.

Dne 13. 10. podnikla 8. americká armáda na východním úseku fronty novou ofensivu. V této druhé etapě „podzimní ofensivy“ utrpěli interventy znovu porážku.

Odpor jednotek lidové armády a čínských dobrovolníků byl tak houževnatý, že interventy za 11 dní bojů, t. j. do 23. 10. postoupili jen o několik km na jih a jihovýchod od Kumsöng. Lidové armády působily nepříteli těžké ztráty. Tak na př. jen v pěti dnech úrputných bojů od 13. do 17. 10. bylo v prostoru jihovýchodně Kumsöng pobito a zraněno přes 4000 příslušníků intervenčních jednotek. Američané zasazovali denně do boje 60 až 70 tanků a desítky letadel. Jejich útoky však byly vždy odrazeny dělostřeleckou a protitankovou palbou. V těchto bojích byl téměř úplně zničen 1. prapor 5. pluku 1. americké motomechanizované divise.

Dále na východ byly sváděny úrputné boje zejména v prostoru severně Yanggu. Válečné lodě a námořní letadla pokračovala v bombardování východního pobřeží.

Dne 11. 10. 51 provedli Američané další přesun pozemní jednotky pomocí vrtulníků. Podle amerických zpráv přepravilo 12 vrtulníků typu Sikorski na frontu do prostoru sv. Yanggu během 6 hodin, 15 minut celý prapor námořní pěchoty v síle asi 1000 mužů. Jeden vrtulník byl obsazen 6 muži v plné výzbroji. Podle sdělení velícího důstojníka, trval by tentýž přesun motorovými vozidly, vzhledem k nesjízdnému terénu asi 2 dny. Vrtulníky přilétávaly v intervalech 1 minuty, během níž bylo vždy vysazeno 6 mužů.

Jinak situace na frontě nedoznala ani v druhé polovině října a začátkem listopadu 1951 žádných podstatných změn.

Pokračování v jednání o příměří

Jednání o příměří, které bylo mezitím (25. 10.) na podkladě oboustranné dohody, přeneseno do Panmundžonu, pokračovalo, aniž bylo dosaženo nějaké dohody. Šlo hlavně o určení demarkační čáry a demilitarizovaného pásma, kterážto jednání byla se strany Američanů stále protahována.

Korejsko-čínská delegace snažila se o odstranění průtahů a navrhovala stanovit demarkační čáru, odpovídající v podstatě skutečnému průběhu fronty v době jednání. Tento požadavek byl americkými zástupci odmítnut. Američané vznesli drzý požadavek, aby vojska lidové armády a čínských dobrovolníků opustila kesonský okres pod směšnou záminkou — zajištění obrany Seulu.

Teprve dne 23. 11. bylo dosaženo částečné dohody o určení demarkační čáry a demilitarizovaného pásma podle korejsko-čínského návrhu (viz průsvitku přiloženou k VM 1/51).

Zástupci lidové armády a čínských dobrovolníků projevíli další iniciativu a navrhli provedení těchto opatření:

- všechny ozbrojené síly obou stran, zastaví veškerou bojovou činnost v den podepsání dohody o příměří;
- během 3 dnů po podepsání dohody o příměří stáhnou obě strany z demilitarizovaného pásma všechny ozbrojené síly;
- všem příslušníkům ozbrojených sil obou stran se zakazuje vstupovat do demilitarizovaného pásma nebo podnikat jakékoli bojové akce proti tomuto pásmu;
- vytvořit komisi pro příměří, sestávající ze stejného počtu členů obou stran, která vypracuje konkrétní opatření k provádění dohody o příměří.

Tyto návrhy americko-angličtí zástupci odmítli a předložili vlastní, požadující pro kontrolní orgány komise pro příměří právo svobodného přístupu do všech částí Koreje. Za tímto požadavkem byla skryta snaha získat možnost zasahovati do vnitřních záležitostí lidové demokratické republiky Korejské a zabraňovat pracem na obnově země.

Jednání, konané začátkem prosince 1951 týkala se i vzájemného závazku, podle něhož nebudou do Koreje dopravovány žádné ozbrojené síly, zbraně ani střelivo. Kontrolu těchto závazků měli prováděti zástupci neutrálních zemí v místech mimo demilitarizované pásmo a v přesně stanovených námořních přístavech. O výsledcích měli podávat zprávy komisi pro příměří. Američtí interventi zamítli i tento správný návrh a snažili se protahovat jednání, vystupující s námitkami proti složení komise navrhovanému korejsko-čínskou delegací.

Jednání o čtvrtém bodu návrhu, který se týká výměny válečných zajatců po uzavření příměří je nejtěžší a trvalo až do VII. zasedání valného shromáždění OSN koncem roku 1952 na němž byl americkým „hlasovacím strojem“ prosazen indický návrh v podstatě souhlasící s návrhem americkým, odporující haagské a ženevské úmluvě o zajatcích. Podle odhlasovaného indického návrhu má být provedena t. zv. dobrovolná repatriace válečných zajatců.

Během jednání o příměří porušují interventi neustále dohodu o neutrální kesonské a panmundžonské oblasti, jejich letouny ji přelétávají a bombardují.

V prosinci 1951 a začátkem ledna 1952 odehrávaly se boje přibližně na stejných bojových liniích. Po nezdaru podzimní ofensivy se interventi marně pokoušeli dobýt ještě před určením průběhu demarkační čáry hornatou oblast v prostoru Čerwon, Kimhwa a Phjeng-gang a tím ovládnout hlavní dopravní tepny střední části korejského poloostrova.

Když americké velení shledalo, že pozemní boje nepřinášejí očekávané výsledky, zahájilo koordinované útoky letectva a námořních sil. Američtí letci bombardovali téměř každou noc Wonsan, Phjeng-gang, Andžu a jiná města přes značné ztráty způsobované zejména palbou protiletadlových děl.

Když se interventům nepodařilo dosáhnout úspěchů ani pozemními vojsky ani bezohledným leteckým bombardováním rozhodli se k použití zákeřných bakteriových pro-

středků proti lidovým vojskům a severokorejskému civilnímu obyvatelstvu, při nichž byly shazovány v oblastech Incên, Cêrwon, Kumsong a j. hmyz, infikovaný bacily moru, cholery a jiných nakažlivých nemocí. V období od 28. 1. do 25. 3. 1952 svrhli Američané infikovaný hmyz celkem ve 410 případech na 75 různých místech. Do boje proti bakteriové zbraní byly zapojeny všechny orgány lidové správy, stranické i veřejné organizace, které řídily očišťovací a profylaktické práce, takže bylo zamezeno rozšíření epidemií nakažlivých nemocí.

Situace na frontě v lednu a únoru 1952

Korejská lidová armáda spolu s čínskými dobrovolníky vedla během měsíce ledna a února 1952 úporné obranné boje, které přinesly angloamerickým a jihokorejským jednotkám další značné ztráty na lidech i materiálu.

V důsledku neúspěšných operací v druhé polovině r. 1951 vznikla v lednu 1952 v Koreji zvláštní situace. Síly intervenčních vojsk byly oslabeny a bylo třeba je doplnit. Vlády satelitních států však nutné doplňky vojsk neposílaly. Americké velení bylo odkázáno hlavně na své vlastní zálohy. Proto nepodnikla 8. americká armáda žádnou větší operaci, třebaže byla v této době posílena vystřídáním 1. motomechanizované a 24. pěší divise, 40. a 45. pěší divisií 16. armádního sboru přesunutého do Koreje z Japonska. Dosavadní zkušenosti ukázaly, že obrana Korejské lidové armády a čínských dobrovolníků je pro intervenční vojska nepřekonatelnou překážkou. Americké časopisy psaly o mohutných opevněních nepřítelů a o dobře zabezpečených bocích a o špatných perspektivách války v Koreji. V lednu a únoru r. 1952 byly podnikány bojové akce omezeného rozsahu. V prvních lednových dnech na př. Američané zaútočili několikrát v západním úseku fronty severně od Panmundžonu. Cílem těchto útoků bylo prolomení obranných postavení jednotek lidové armády a čínských dobrovolníků v severozápadním směru a obsazení komunikace vedoucí na Phjeng-jang. V urputných bojích o pohoří v tomto prostoru, při nichž intervenční utrpěli těžké ztráty, změnily některé výšiny několikrát svého držitele.

V druhé polovině ledna r. 1952 podnikal nepřítel úporné, ale bezvýsledné místní boje též ve východní a střední části fronty. Ani silná letecká podpora útočících pozemních jednotek nepřítelů, bombardování komunikací a barbarské nálety na civilní obyvatelstvo nepřinesly intervenčním očekávané výsledky ale jen další citelné ztráty, které dosáhly jen za leden 1952 výše 11 000 mužů, 57 tanků, 64 válečných plavidel.

Vzdor tomu podnikali intervenční nové místní útoky i v únoru 1952, znovu však bez úspěchu.

Neúspěchy měly za následek další pokles morálky intervenčních vojsk. Potvrzují to dopisy amerických vojáků a důstojníků, prohlášení vrátivších se vojáků o prohrané a nesmyslné válce v Koreji a v neposlední řadě i pokusy o vyhnutí se vojenské službě, deserce a sebevraždy.

Americkým interventům stála a stojí v cestě severokorejská armáda a čínští dobrovolníci, jejichž morálka se každým dnem upevňuje, jejichž bojové umění roste a víra ve vítězství se utvrzuje. To vše se odráží v masovém hrdinství a v železné vytrvalosti.

Bojová činnost v době od března do konce května r. 1952

V dubnu r. 1952 byl generál Ridgway jmenován hlavním velitelem vojsk Atlantického paktu místo generála Eisenhowera, který byl vybrán za kandidáta na prezidenta Spojených států. Vrchní velení vojsk na Dálném východě převzal generál Clark. Generál Clark velel za 2. světové války 5. americké armádě v Itálii a 15. skupině ve Středozemní oblasti. Po 2. světové válce byl velitelem amerických okupačních vojsk v Rakousku, v r. 1947 se vrátil do USA, kde převzal velení 6. vojenské oblasti v San Francisku. V roce 1950 se stal náčelníkem amerických polních pozemních sil.

Nepokoje v zajateckých táborech

Dne 7. května 1952 vypukly v táboře zajatců čís. 76 v jihovýchodní Koreji na ostrově Kêdže vážné nepokoje. Zajatci tábora, pobouření nelidskými životními podmínkami se zmocnili u vchodu do tábora velitele tábora gen. Dodda a drželi ho jako rukojmí. Velitel 8. americké armády gen. Van Fleet dostal rozkaz učinit opatření k osvobození gen. Dodda a použít k tomu všech prostředků. Mezitím slíbil nový velitel zajateckého tábora Charles Colson splnit požadavky zajatců předložené 10. 5., to jest, že zábery budou spravovány podle pravidel Ženevské konvence a že se pokusí zabránit krveprolití v táboře.

Dále přislíbil schválení výboru válečných zajatců vytvořeného zajatými Číňany a Korejci. Tento přislíb dostali zajatci písemně za propuštění generála Dodda. Výbor zajatců též požádal o zákaz nelidského zacházení se zajatci, jejich masového vraždění, zákaz používání bakteriálních zbraní, jaderných plynů a atomové bomby a odvolání požadavku t. zv. „dobrovolné repatriace“ zajatců.

Tyto ústupky gen. Colsona vyvolaly ve Washingtoně paniku a gen. Colson byl po 4 dnech zbaven velení tábora. Jeho nástupcem byl jmenován gen. Boatner. Oběma generálům Doddovi a Colsonovi byla později po provedeném vyšetřování snížena hodnost z generála na plukovníka.

Na ostrov Kêdže byl dopraven vzduchem výsadkový pluk, aby posílil vojska střežící vojenské zajatce. Nový velitel tábora gen. Boatner prohlásil, že povede ostrou politiku vůči válečným zajatcům a bude-li toho třeba, že bude pokračovat v krvavých represáliích. Nařídil vytvoření pohyblivých kulometných palebných stanovišť na nákladních autech, a hlídkových věží. Tábor byl obehnan třemi stěnami z ostnatého drátu.

Dne 21. 5. 1952 provedl velitel 8. americké armády gen. Van Fleet inspekci tábora a vyslovil se pochvalně o opatřeních nového velitele tábora, který byl později za tento „úspěch“ povýšen. Od té doby se čas od času opakují krvavé zákroky proti zajatcům které budí rozhořčení mírumilovných lidí v celém světě.

Do konce května 1952 byla na frontě prováděna jen místní bojová činnost při níž nedošlo k žádným územním změnám.

Také v červnu pokračovaly jednotky korejské lidové armády a čínských dobrovolníků na všech frontách v obranných bojích s intervenčními jednotkami. Bojovalo se v prostoru Panmundžonu, Čêrwon, Kimhwa a Kumsong. Interventi vrhali do boje jednotky v síle až jednoho pluku a dělostřelectvo vypálilo denně 50 000 až 70 000 ran. Protiútoky lidových vojsk odrazily všechny pokusy o pronikání do hloubky obrany a způsobily intervenčním těžké ztráty.

Na př. dne 12. 6. 1952 podnikly na západní frontě jednotky 45. americké divise v síle dvou praporů, za podpory 52 letounů, 34 tanků a palby těžkého dělostřelectva celkem 7krát útok na výšiny západně od Čêrwonu. Všechny útoky byly zastaveny a nepřítel ztratil toho dne přes 400 mužů.

Na střední frontě zasadil nepřítel dne 12. 6. 1952 do boje o dvě výšiny jihovýchodně od Kumsong jednotky v síle asi jednoho pluku. Za podpory tanků a dělostřelectva vyrazila skupina asi 30krát do útoku, který však byl vždy odražen a nepřítel ztratil přes 600 mužů. Podobně v oblasti severně od Čêrwonu podnikl jeden prapor 7. pěší divise Američanů a jedna rota 9. divise Jihokorejců za podpory tanků, šest marných útoků za den a dne 14. 6. 1952 marně útočil jeden prapor 40. pěší divise Američanů třikrát na výšinu jihozápadně od Kumsongu a ztratil přes 100 mužů.

Také na východní frontě útočil marně prapor interventů na výšinu západně Mundung-ni a ztratil 170 mužů.

Letectvo provádělo v červnu teroristické nálety na obydlená místa a bombardovalo zeměna 13 hydroelektráren na řece Amnokkang. Náletu se zúčastnilo více než 500 letounů.

Podle amerických zpráv činily ztráty interventů ku dni 21. 6. 1952 109 971 mužů. z toho: 19 329 mrtvých, 80 136 raněných a 10 506 nezvěstných. Z toho připadá na pozemní armádu 88 993, námoř. pěchotu 18 397, námořnictvo 1383 a na letectvo 1198 mužů. V předposledním týdnu června ztratili Američané celkem 640 mužů, což prý je největší týdenní počet ztrát za posledních 17 měsíců. Tím se zvýšil celkový počet ztrát na 110 611.

Při náletu na město Phjêng-jang provedeném dne 11. 7. bylo zabito na 2000 lidí a 4000 osob bylo raněno.

V červenci 1952 pokračovaly bezvýsledné boje interventů, takže nedošlo k žádným územním změnám na frontě. Boje pozemních jednotek se omezovaly jen na místní akce, hlavně o důležité výšiny západně od Čerwonu. Jednotky korejské lidové armády a čínských dobrovolníků vedly úspěšné obranné boje a smělymi protiútoky a organisovanou dělostřeleckou palbou mařily všechny útoky nepřítele (viz obr. 1).

Také v červenci pokračovali Američané v barbarských náletech, které byly vedeny hlavně na města Phjêng-jang, Kwangdžu a Sariwon. Zároveň s barbarským bombardováním měst a vesnic severní Koreje, zesílili v červenci Američané své agresivní akce proti Číně. Tak na příklad jen za 5 dnů od 12. do 16. 7. podniklo 489 amerických bombardovacích letounů nálety do severovýchodní Číny, při nichž byly ostřelovány pokojné osady. Tyto vpády možno označit za přímou provokaci a snahu rozšířit válku.

Koncem července byl jmenován do štábu t. zv. vrchního velitelství vojsk OSN britský generál Shoosmithe, jako zástupce amerického generála Clarka.

Během srpna 1952 pokračovaly boje na předsunutých postaveních, východně od Pan-mundžonu. Letectvo pokračovalo v bombardování osad okolí Phjêng-jang. Začátkem srpna oznámilo t. zv. vrchní velitelství vojsk OSN, že zahájí bombardování 78 severokorejských měst. Pod záminkou „ničení vojenských objektů“ však provádělo vyhlazování měst a vesnic. Byl to pokus o t. zv. vojenský nátlak, který měl přimět Severokorejce při jednání o příměří k povolnosti. Ve dnech 17., 18. a 20. 8. 1952 byly provedeny barbarské útoky zápalnými, tříštivými a napalmovými pumami na místa do 50 km severně od fronty. V srpnu musela být vystřídána 45. americká pěší divize, která v prosinci 1951 vystřídala 1. motomechanisovanou divisi a která na frontě v prostoru Čerwonu utrpěla mocnými údery jednotek lidové armády ztráty v celkovém počtu 8000 mužů. Byla vystřídána 2. americkou pěší divisi. (Bojová sestava interventů viz obr. 2.)

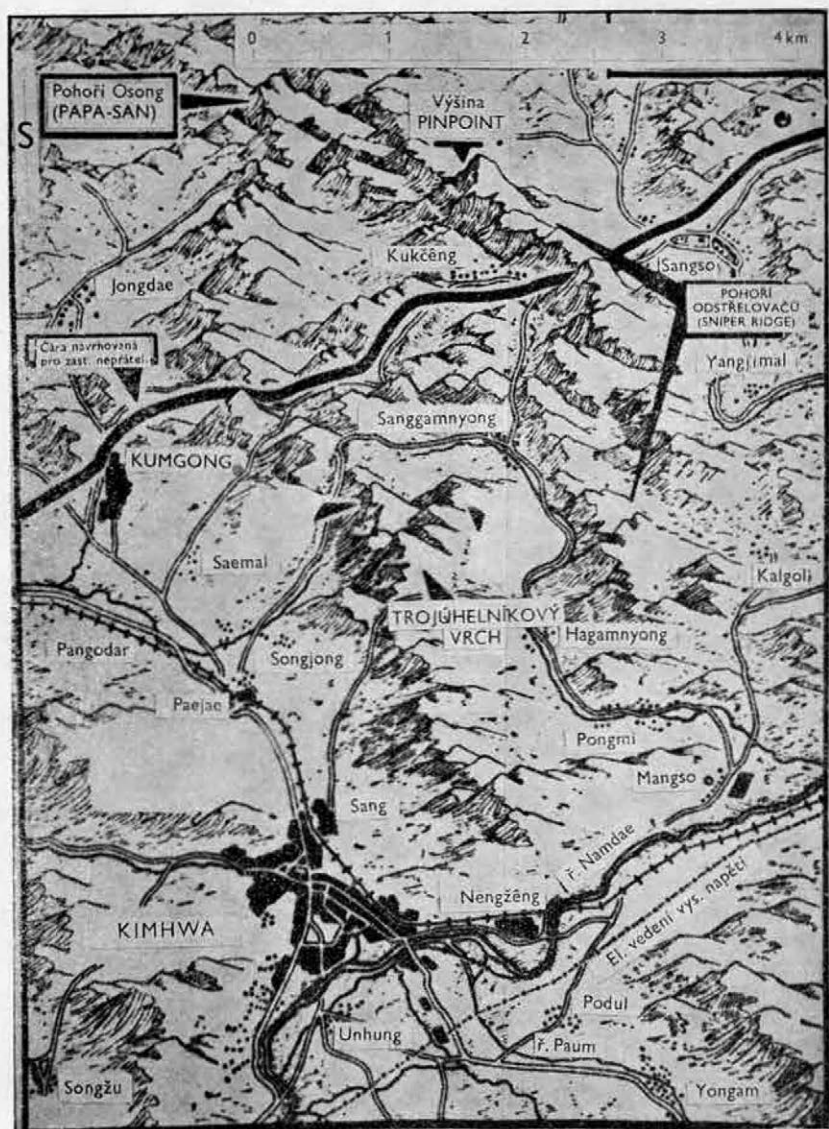
Podle zprávy velitele t. zv. vrchního velitelství vojsk OSN gen. Clarka byl vytvořen nový, početně slabší generální štáb složený z důstojníků pozemní armády, námořnictva a letectva. V dosavadním štábu byli zařazeni převážně důstojníci pozemní armády. Reorganisací štábu se má zajistit užší součinnost pozemních vojsk, letectva a námořnictva. Vrchnímu veliteli budou podřízeni t. zv. náměstkové generálního štábu pozemní armády, námořnictva a letectva. Všichni pak mají nésti společně odpovědnost za vedení operací a za jednání o příměří.

V měsíci srpnu se objevila v americkém tisku zpráva, že byly u jedné americké jednotky zasazené v Koreji vyzkoušeny pružné, ochranné nylonové vesty proti granátovým střepinám a pěchotním střelám. Ve zprávě se praví, že vesta může snížit počet zranění na prsou a v břišní krajině až o 60%.

Začátkem měsíce srpna byly v Jižní Koreji provedeny t. zv. presidentské volby, které se konaly pod přímým vedením amerického vyslance Murcia, velitele vojsk OSN gen. Clarka a velitele 8. armády gen. Van Fleeta.

V polovině srpna r. 1952 bylo odesláno do Koreje 1000 příslušníků náhradního policejního sboru.

V první polovině měsíce září 1952 byly sváděny těžké boje o takticky důležitá postavení ve středním úseku fronty.

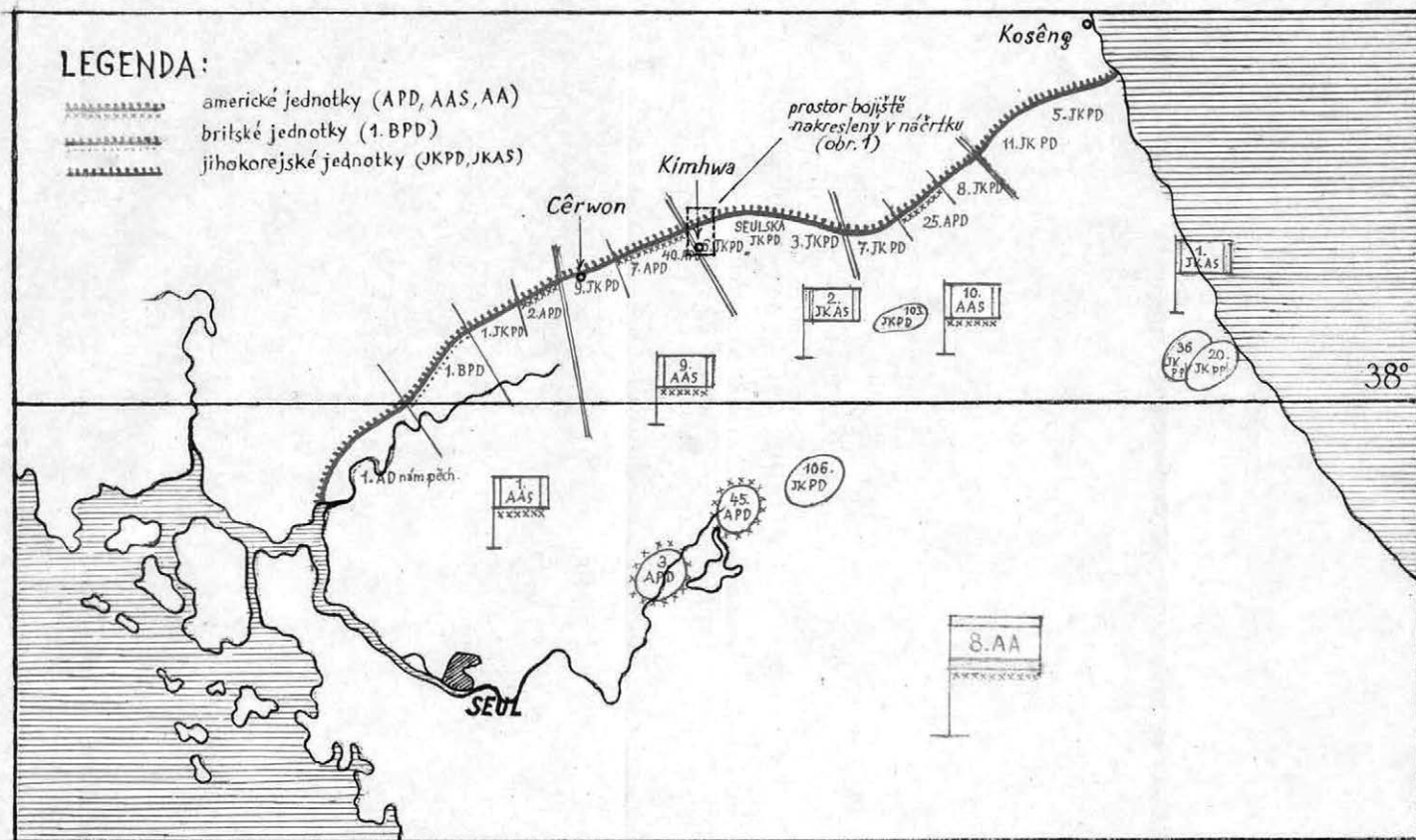

Obr. 1

Náčrt bojiště sev. od Kimhwy, kde byly v roce 1952 sváděny nejtvrďší boje. Průměrná výška výšin v náčrtu schematicky naznačených je kolem 1000 m. Ráz pohorí je patrný z fotografie na obr. 2.

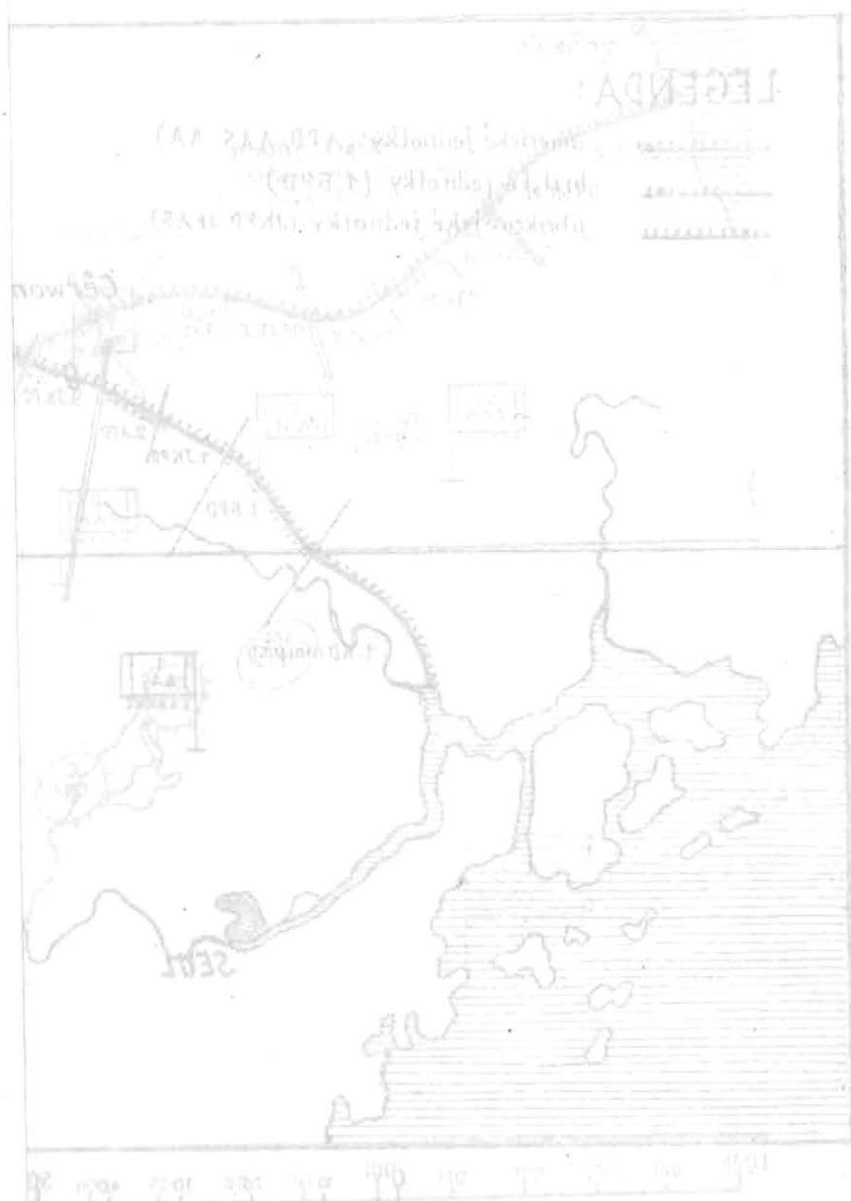
BOJOVÁ SESTAVA INTERVENČNÍCH VOJSK V KOREJI (podle časopiseckých zpráv z konce r. 1952)

1: 1,000 000

Obr. 2

ОБЪЕКТЫ И ТЕРРИТОРИИ

1:2,000,000

Обр. 2

Závěr

Válka v Koreji trvá již plných 30 měsíců.

Připravující krvavou intervenci v Koreji, počítali američtí imperialisté s tím, že se jim v krátké době podaří zlomit odpor korejské lidové armády, srazit na kolena svobodný korejský lid, obsadit celý Korejský poloostrov a přeměnit jej ve vojenské nástupišťe proti Sovětskému svazu a Čínské lidové republice.

Za celou dobu nepodařilo se armádě interventů, která používá nejhanebnějšího způsobu vedení boje chemickými a bakteriovými prostředky zlomit, hrdinný odpor korejských jednotek a jednotek čínských dobrovolníků.

V Koreji se znovu potvrdilo a potvrzuje, že americký voják je vlastně žoldnéřem, ovládaným pocity nadřazenosti, odrážejícími se v pohrdání příslušníky jiných národností, v bezohlednosti, brutalitě a v podceňování nepřítele, prýšticí především z domýšlivosti na jeho americký původ, domněle nepřekonatelnou americkou výzbrojí výstrojí a techniku. Avšak v tvrdých podmínkách boje proti odhodlanému protivníkovi propadá lehko panice, strachu a zbabělosti.

Americká výchova učí vojáky dívat se na válku jako na výhodný „obchod“, při kterém je možno lehce zbohatnout, učí ho loupit a vraždit, učí ho, že ve válce je proti „méněcenným národům“ všechno dovoleno.

Avšak lživá americká propaganda a ani návštěva samého presidenta gen. Eisenhowera nedává srozumitelnou odpověď na otázky znepokojených amerických vojáků, kdy skončí válka v Koreji. Generalissimus Stalin při rozmluvě s dopisovateli „Pravdy“ mluví o nevyhnutelné porážce amerických interventů v Koreji poznamenal:

„Je těžké přesvědčit vojáky, že Čína, která neohrožuje ani Anglii, ani Ameriku a které Američané okupovali ostrov Tajvan, je agresorem a Spojené státy severoamerické, které se zmocnily ostrova Tajvanu a přivedly svá vojska až k samým hranicím Číny, to že je bránící se strana. Je těžké přesvědčit vojáky, že Amerika má právo chránit svou bezpečnost na území Koreje a u hranic Číny, kdežto Čína a Korea nemají právo bránit svoji bezpečnost na svém vlastním území nebo na hranicích svého státu.“

Poznámka: V příštím čísle časopisu Vojenská mysl bude pojednání o bojových zkušenostech a poznatcích z bojů v Koreji, hlavně o použité výzbroji, výstroji, taktice a technice vedení boje.

